

† Μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης (Μητροπολίτης Ναυπάκτου & αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 21, 2018

Καταληκτήριοσ όμιλία (άπομαγνητοφωνημένη) στην Ήμερίδα για την δεκαετία από την κοίμηση του π. Θεοκλήτου. (Ναύπακτος, Φεβρουάριος 2016).

Ή σημερινή έκδήλωση ήταν πραγματικά ένα αφιέρωμα μνήμης στον άείμνηστο [π. Θεόκλητο Διονυσιάτη](#), τον όποιο αγαπούσαμε πάρα πολύ και τον σεβόμασταν.

Όταν ήμουν φοιτητής στό Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, την περίοδο 1964 - 1968, πήγαινα συχνά στό Άγιον Όρος και στην Μονή του Άγίου Διονυσίου. Τότε δέν υπήρχε ακόμη αυτό τό ρεϋμα πού παρατηρήθηκε αργότερα νά πηγαίνουν νά μονάσουν πολλοί νέοι στό Άγιον Όρος. Όπως είπε ό Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Μελίτων, περίπου τά μισά Μοναστήρια του Άγίου Όρους ήταν ιδιόρρυθμα, και τά κοινόβια δέν είχαν πολλούς μοναχούς. Ή Μονή του Άγίου Διονυσίου ήταν Κοινοβιακή και ήταν από τά καλύτερα Μοναστήρια.

Πηγαίναμε στην Μονή και συναντούσαμε τον Ήγούμενο π. Γαβριήλ, ό όποιος δέν είχε πτυχίο Θεολογικής Σχολής, αλλά ήταν έξυπνος, είχε πνευματική πείρα, ήταν σοφός, διακριτικός και γεμάτος αγάπη. Ό π. Θεόκλητος Διονυσιάτης ήταν δυναμικός, θεολογικά κατηρτισμένος και χειμαρρώδης στον λόγο. Πηγαίναμε, λοιπόν, πολλοί φοιτητές της Θεολογικής Σχολής στό Μοναστήρι αυτό, έξομολογούμασταν στον π.

Γαβριήλ Διονυσιάτη καί συζητούσαμε μέ τόν π. Θεόκλητο καί ἔτσι λύναμε ὅλα τά θέματα καί τά προβλήματα πού εἶχαμε ὡς φοιτητές.

Ἦταν ἕνας, πράγματι, καταπληκτικός συνδυασμός. Τό Ἅγιον Ὄρος μέ τήν διαχρονική του παράδοση, ὁ π. Γαβριήλ μέ τήν μεγάλη πνευματική του ἐμπειρία καί τήν σοφή του διακριτική ἀγάπη, καί ὁ π. Θεόκλητος μέ τόν χειμαρρώδη ἐκρηκτικό θεολογικό του λόγο. Μέ τόν τρόπο αὐτόν ικανοποιούνταν ὅλα τά ἐνδιαφέροντά μας.

Θυμᾶμαι τήν ἐκρηκτική φυσιογνωμία τοῦ π. Θεοκλήτου. Ὅταν συζητούσες μαζί του δέν ἤξερες «ἀπό ποῦ θά σοῦ ἔρθῃ!» Μέ συγχωρεῖτε γιά τήν ἔκφραση. Δηλαδή, κατά τήν συζήτηση, ἔλεγε κάτι, ἐκεῖνος σοῦ ἔλεγε κάτι ἄλλο, δέν ἤξερες ποῦ θά σέ πάῃ καί δέν ἤξερες «ἀπό ποῦ θά τήν βρῆς!» Ἦταν πανέξυπνος – ἄλλωστε τό καταλάβατε λίγο καί ἀπό ὅσα ἐλέχθησαν προηγουμένως – γνώστης πολλῶν πραγμάτων, θεολογικῶν, μοναχικῶν καί θύραθεν σοφίας, καί τόν συγκρατοῦσε ὁ Γέροντάς του, στόν ὁποῖο ἔκανε ὑπακοή, ὅσο μπορούσε.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχε ἀνοίξει γραπτῶς ἕναν διάλογο μέ τόν καθηγητή Παναγιώτη Τρεμπέλα, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη ἐπιρροή στόν θεολογικό καί ἐκκλησιαστικό κόσμο. Ὁ π. Θεόκλητος ἔγραφε μιᾶ σειρά ἄρθρων καί ἔκρινε τίς ἀπόψεις του. Τότε, ἐπενέβη ὁ π. Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος σταμάτησε τόν π. Θεόκλητο νά γράφῃ.

Τόν π. Θεόκλητο τόν γνώρισα ὡς πραγματικά ἕναν ἐκρηκτικό ἄνθρωπο καί μοναχό. Καταλάβαινα ὅτι κάτι ιδιαίτερο εἶχε μέσα του. Ὅταν τόν ἔβλεπες, δέν τό ἀντιλαμβάνόσουν αὐτό εὐκόλα. Γιατί, ὅπως εἶδατε προηγουμένως μερικές φωτογραφίες, συνήθως ἦταν ἀτημέλητος, μᾶς δεχόταν μέ παντόφλες, χωρίς κάλτσες στά πόδια του τό καλοκαίρι, τό ἀντερί του ἦταν ξεκούμπωτο στόν λαιμό καί φαινόταν λίγο τό πάνω μέρος τοῦ στήθους του, δηλαδή ἦταν ἐλεύθερος ἀπό μερικούς ἐξωτερικούς τύπους.

Εἶχε μεγάλη μνήμη καί μᾶς ἔλεγε πάρα πολλά. Τά εἶπε πάρα πολύ ὠραῖα ὁ Σεβασμιώτατος Φιλαδελφείας Μελίτων, ὁ ὁποῖος παρουσίασε μέ πολύ ὠραῖο τρόπο τό πῶς ἔγινε μοναχός καί τήν ἀγάπη πού εἶχε στό Ἅγιον Ὄρος, στό Βυζάντιο, στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί σέ αὐτούς πού ὑπηρετοῦν σέ αὐτό μέ πολύ μεγάλη θυσία, πολύ μεγάλο κόπο καί μέ πολύ μεγάλη διάθεση.

Ἀκούσαμε ἀκόμη τά ἀποσπάσματα ἀπό μερικά κείμενα τοῦ π. Θεοκλήτου καί καταλάβαμε πῶς ἔγραφε. Εἶχε ἔντονο λογοτεχνικό χάρισμα. Ἔλεγε μάλιστα: «Τί εἶναι ὁ λογοτέχνης, τί εἶναι ὁ ποιητής; Ὁ καθένας μπορεῖ νά εἶναι ποιητής». Τό ἔλεγε αὐτό γιατί καί αὐτός εἶχε μέσα του ἕνα λογοτεχνικό χάρισμα. Ἐπίσης εἶδαμε τίς φωτογραφίες του, ἀκούσαμε καί τήν φωνή του.

Ὅλα αὐτά τά ὁποῖα ἔγραψε μετά στά βιβλία του «Μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς»,

«Άθωνικοί διάλογοι», και όλα τά άλλα ήταν αποτέλεσμα της εμπειρίας του πού έζησε κυρίως ως δόκιμος μοναχός, στα πρώτα χρόνια της μοναχικής του ζωής...

Όταν δημοσίευσα τό βιβλίο «Μιά βραδυά στην έρημο τοῦ Ἁγίου Ὀρους», δέν έβαλα τό ὄνομά μου, ἐκεῖνος, ὅμως, ἔμαθε ὅτι εἶμαι ἐγώ ὁ συγγραφεύς του. Ὅποτε στήν πρώτη ἐπίσκεψη πού πήγα μοῦ εἶπε: «Ἐσύ εἶσαι ὁ συγγραφεύς τοῦ βιβλίου;». Καί ἄρχισε: «Μέ ποιόν μίλησες, ποιός εἶναι αὐτός ὁ μοναχός ὁ ὁποῖος ξέρει περί βουδισμού;». Αὐτό τό εἶπε, γιατί στό βιβλίο αὐτό γράφω ὅτι ὁ μοναχός μέ τόν ὁποῖο συζήτησα μοῦ μίλησε γιά τίς διαφορές μεταξύ τοῦ βουδισμού καί τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας. Συνέχισε: «Ψάχνω νά βρῶ ποιός εἶναι αὐτός ὁ μοναχός. Δέν τόν βλέπω στό Ἅγιον Ὄρος. Καί λέω ποιός εἶναι αὐτός μοναχός μέ τόν ὁποῖο συζήτησε ὁ π. Ἱερόθεος; Καί μετά τό κατάλαβα ποιός εἶναι. Εἶναι ὁ Γέρων Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ».

Καί πρῖν κοιμηθῆ μοῦ ἔστειλε μία ἐπιστολή καί μοῦ ἔγραφε ὅτι, ἔπειτα ἀπό τόσα χρόνια πού κυκλοφορεῖ τό βιβλίο αὐτό, θά ἔπρεπε νά ἀνακοινώσω ὅτι αὐτός ὁ μοναχός εἶναι ὁ Γέρων Σωφρόνιος ἀπό τό Essex.

Βέβαια, πρέπει νά πῶ ὅτι ὁ μοναχός μέ τόν ὁποῖο συζήτησα γιά τήν εὐχή δέν ἦταν μόνο ὁ Γέροντας Σωφρόνιος. Ἐκεῖνο τό διάστημα πού ἔγραψα τό βιβλίο αὐτό, πήγαινα ὡς ταπεινός προσκυνητής στό Ἅγιον Ὄρος, ἤμουν ἤδη νεαρός κληρικός, καί ρωτοῦσα ὅλους τούς μοναχούς πού συναντοῦσα νά μοῦ ποῦν κάτι γιά τήν προσευχή. Καί αὐτά πού ἄκουσα τά κατέγραψα σέ αὐτό τό βιβλίο.

Πάντως, ὁ π. Θεόκλητος ἦταν ἐκρηκτικός ὡς χαρακτήρας, γνώστης πολλῶν πραγμάτων καί ἀσχολοῦνταν μέ ὅλα τά θέματα. Τόν καλοῦσαν στήν Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης νά ὁμιλήσῃ καί πολλές φορές ἦταν ἀπόλυτος, γιατί εἶχε πείρα σέ πνευματικά ζητήματα. Ὅταν κάποιος φοιτητής τοῦ ἔκανε μία ἐρώτηση, πού ἔδειχνε ἄγνοια τῶν πνευματικῶν θεμάτων, ἔλεγε: «Τί εἶναι αὐτά πού λές; Εἶναι ἐρώτηση αὐτή πού κάνεις; Εἶναι ἐρώτηση κατώτερης πείρας. Δέν γνωρίζεις τόν ὀρθόδοξο μοναχισμό. Δέν διαθέτεις πνευματική πείρα».

Ὅμως καταλάβαινα ὅτι, παρά τό ἀπόλυτο καί ἐκρηκτικό τοῦ χαρακτήρος του, κάτι εἶχε μέσα στό βάθος τῆς ψυχῆς του, εἶχε κάτι ιδιαίτερο μέσα του. Ἄρχισα νά ψάχνω γιά τόν π. Θεόκλητο καί κατάλαβα αὐτό πού εἶπε καί ὁ Σεβασμιώτατος Φιλαδελφείας προηγουμένως, ὅτι πέρασε δύσκολη περίοδο, ὅταν ἦταν δόκιμος μοναχός. Ἐξωτερικά εἶχε πολλές δυσκολίες μέ τούς ἄλλους μοναχούς, οἱ ὁποῖοι τότε δέν ἦταν ὅπως εἶναι σήμερα, δέν εἶχαν κάνει ιδιαίτερες σπουδές σέ Πανεπιστήμια, δέν εἶχαν πολλές γνώσεις, μερικοί ἦταν λίγο ἀπόλυτοι στά μοναχικά τους καθήκοντα καί στόν τρόπο συμπεριφορᾶς τους. Ὅποτε, ὁ π. Θεόκλητος ὅταν ἦταν δόκιμος μοναχός αἰσθάνθηκε μία πίεση, ἴσως δέν βρῆκε ἐκεῖνο πού ἐπιθυμοῦσε τήν ἐποχή ἐκείνη, πιέστηκε πάρα πολύ, ἔκλαψε πολύ καί γι' αὐτό θά πρέπει τά πρώτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του ζωῆς νά εἶχε πάρα πολλές ἐμπειρίες τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς.

Όλα αυτά τα όποια έγραψε μετά στά βιβλία του «Μεταξύ ούρανοῦ καί γῆς», «Ἀθωνικοί διάλογοι», καί ὅλα τά ἄλλα ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπειρίας του πού ἔζησε κυρίως ὡς δόκιμος μοναχός, στά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του ζωῆς μέ τήν ταπείνωση, τήν ὑπακοή, τό κλάμα, τήν μετάνοια, τήν προσευχή. Ἔτσι, ἀπέκτησε μιά πνευματική ἐμπειρία, μιά βαθειά αἴσθηση τῆς μετανοίας καί τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τά ὅποια φαίνονται στά βιβλία του.

Ξέρετε, ὅταν κανεῖς γράφη, συνήθως ἐκφράζει τόν ἑαυτό του καί πολλές φορές αὐτό πού θέλει νά γράψῃ, στήν πραγματικότητα εἶναι αὐτό πού θέλει νά πῇ καί τό βάζει στό στόμα τῶν ἄλλων. Ὄταν διαβάζω κείμενα διαφόρων συγχρόνων συγγραφέων, προσπαθῶ νά δῶ καί νά ἐρμηνεύσω τίς λέξεις πού χρησιμοποιοῦν. Ἐπίσης, ὅταν διαβάζω κείμενα τοῦ ἁγίου Πορφυρίου, τοῦ ἁγίου Παϊσίου, μέ ἐνδιαφέρει πάρα πολύ ὄχι μόνον τό γενικότερο νόημά τους, ἀλλά κυρίως νά εἰσδύσω τίς λέξεις πού χρησιμοποιοῦν καί προσπαθῶ νά «ἀνοίξω» τήν λέξη, νά μπῶ μέσα σέ αὐτήν, νά δῶ τί κρύβεται στό βάθος της. Γιατί ὁ καθένας ἀπό μᾶς, ὅταν θέλῃ νά μιλήσῃ γιά κάτι, συγχρόνως προσπαθεῖ νά κρυφτῇ, δηλαδή προσπαθεῖ νά βρῇ διάφορα κείμενα τῶν ἁγίων Πατέρων πού τοῦ ἀρέσουν καί τόν ἐκφράζουν καί τά παραθέτει ὥστε νά κρύψῃ τήν δική του μικρή πείρα.

Τόν π. Θεόκλητο τόν γνώρισα ὡς ἕναν πραγματικά ἐκρηκτικό ἄνθρωπο καί μοναχό. Καταλάβαινα ὅτι κάτι ιδιαίτερο εἶχε μέσα του. Ὄταν τόν ἔβλεπες, δέν τό ἀντιλαμβάνόσουν αὐτό εὐκολα.

Σύμφωνα μέ τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας «ὁ Θεός κρύπτεται φανερούμενος καί φανεροῦται κρυπτόμενος». Κάπως ἔτσι πράττει καί ὁ ἅγιος ἄνθρωπος. Ὁ ὀρθόδοξος Θεολόγος ἐνῶ καταφάσκει, δηλαδή ἐνῶ μιᾶ καταφατικά γιά τόν Θεό –εἶναι ἡ λεγόμενη καταφατική θεολογία– ταυτόχρονα ἀποφάσκει, δηλαδή ἀρνεῖται νά προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τί εἶναι ὁ Θεός, εἶναι ἡ λεγόμενη ἀποφατική θεολογία. Ἐπίσης, ὅταν ὁμιλῇ, προσπαθεῖ νά βοηθήσῃ ἀπό τήν πείρα του καί τίς γνώσεις του, ἀλλά συγχρόνως προσπαθεῖ νά κρυφτῇ. Ἄρα θά πρέπει νά ἔχουμε τήν δυνατότητα, νά εἰσερχόμαστε στό βάθος γιά νά καταλάβουμε τόν ἄνθρωπο αὐτόν πού γράφει καί ὁμιλεῖ.

Λοιπόν, χθές τό βράδυ πού διάβαζα ἀπό τό βιβλίο τοῦ π. Θεοκλήτου γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ ἐντόπισα δύο μικρά ἀποσπάσματα τά ὅποια νομίζω εἶναι σημαντικά, καί τά ὅποια ἐκφράζουν ἔντονα τόν ψυχικό καί πνευματικό του κόσμο, ιδιαιτέρως δέ αὐτά πού ἔζησε τά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του πολιτείας.

Τό πρῶτο εἶναι ὅτι ὅταν περιγράψῃ τό πῶς ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς πῆγε στό Ὅρος καί ἄρχισε νά προσεύχεται καί νά λήῃ «φώτισόν μου τό σκότος», σέ ἕνα σημεῖο τοῦ ξεφεύγει κάτι πού ἐκφράζει τόν ἐσωτερικό του κόσμο, τήν δική του ἐμπειρία. Πρέπει νά εἶναι κανεῖς λίγο ἔμπειρος γιά νά τό καταλάβῃ. Συνήθως οἱ συγγραφεῖς

πού ξέρουν τά μυστικά τῆς συγγραφῆς ἑνός βιβλίου, ξέρουν νά ἀνιχνεύουν τά μυστικά τῶν ἄλλων συγγραφέων. Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ π. Θεόκλητος λέει γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ ὅτι πῆγε στό Ἅγιον Ὄρος καί ἐπιδόθηκε στήν προσευχή καί ἔλεγε τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», γράφει κάτι τό ὁποῖο γιά μένα εἶναι πάρα πολύ σημαντικό:

«Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνου τήν ψυχήν πού θά ἐπιφοιτήση (ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ)». Ἄν ἐρμηνεύσετε τήν λέξη «ἀλλοίμονο» θά δῆτε μιά ἄλλη πραγματικότητα... Ἐμεῖς συνήθως λέμε ἀλλοίμονο στόν ἄνθρωπο πού ἔπεσε στήν ἁμαρτία, ἀλλοίμονο στόν ἄνθρωπο πού ἔφυγε ἀπό τόν Θεό. Ὁ π. Θεόκλητος γράφει: «Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνου τήν ψυχήν πού θά ἐπιφοιτήση. Δέν θά τόν ἀφήσῃ νύκτα καί ἡμέραν ἡσυχον. Θά κοιμᾶται τό σῶμα καί ἡ καρδιά θά ἀγρυπνῇ. "Εγώ καθεύδω καί ἡ καρδιά μου ἀγρυπνεῖ"». Ἀκοῦστε φράσεις!! Οὐσιαστικά, στό ἀπόσπασμα αὐτό ἐκμυστηρεῖται ὅλον τόν ἐσωτερικό του κόσμο. Καί συνεχίζει: «Βαθυστένακτοι ἐρωτικάί νύκτες μέ δακρυώδεις ἐννοίας θά συνθλίβουν ἱερῶς τήν ψυχήν του. Ὁ ἄνθρωπος παύει νά εἶναι κύριος ἑαυτοῦ. Ἐνας ἰστός ἀπό τόν οὐρανόν κινεῖ τήν ψυχήν. Ὁ Χριστός "ὁ ἀχώρητος παντί" ἐνεργεῖ κατά τοιοῦτον ἀφόρητον τρόπον εἰς τήν ψυχήν πού ἠγάπησεν, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος χάνεται ἀπό αὐτήν. "Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός". Ἡ ἁγία ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, εἰσδύσασα εἰς τάς καρδίας πείθει καί ἐνδυναμώνει τά παιδιά νά ἐγκαταλείψουν ὅλα τά ἀνθρώπινα μεγαλεῖα πρός χάριν της! Ὡ, Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὦ, θεία υἰοθεσία! Τί εἶναι μεγαλύτερον καί ἀγνότερον καί ποθεινότερον».

Θά μπορούσα γιά πολλή ὥρα νά σᾶς ἀναπτύξω τό κείμενο αὐτό λέξη πρός λέξη, γιά νά δῆτε τί θά πῆ ἡ ἔκφραση «ὦ, Βασιλεία τῶν οὐρανῶν», «ὦ θεία υἰοθεσία», γιά νά δῆτε τί εἶναι οἱ «βαθυστένακτοι ἐρωτικάί νύκτες». Ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ καί διεισδύει μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί δέν τόν ἀφήνει νά ἡσυχάσῃ μέρα καί νύκτα. Θεωρῶ ὅτι αὐτό τό κείμενο, ἄν θέλῃ νά τό ἀναλύσῃ κανεῖς, δείχνει τί ἦταν ὁ Γέροντας Θεόκλητος, γιατί αὐτό εἶναι μιά πνευματική αὐτοβιογραφία του.

Τό δεύτερο ἀπόσπασμα εἶναι ἀπό ἕνα ἄλλο σημεῖο τοῦ βιβλίου του γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ὁ ὁποῖος μέ τήν προσευχή πού ἔκανε «φώτισόν μου τό σκότος» ἔφθασε μέχρι τήν θεωρία τοῦ Φωτός, ὅπως τό ἐρμηνεύει ὁ Πατριάρχης Φιλόθεος Κόκκινος, ὁ ὁποῖος ἦταν συμμαναστής καί βιογράφος του.

Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι ὁ ἅγιος Φιλόθεος ὁ Κόκκινος ἦταν Μεγάλος Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε σημαντικό ρόλο στά Βαλκάνια τήν ἐποχή πού ἦταν Πατριάρχης, διαδίδοντας τόν ὀρθόδοξο ἡσυχασμό. Τό εἶδα ὅταν πῆγα στήν Ρωσία, στήν Ρουμανία, ὅλοι ἐκεῖ τόν μνημονεύουν μέ ἀγάπη καί σεβασμό. Ὁ ἅγιος Σέργιος τοῦ Ραντονέζ, ἔλαβε τήν εὐλογία τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου νά κτίσῃ τό μεγάλο καί περίφημο αὐτό Μοναστήρι. Παντοῦ βλέπω, καί στά Βαλκάνια καί στήν Ρωσία, τήν παρουσία τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου Κόκκινου.

Στό σημείο, λοιπόν, πού ο π. Θεόκλητος παρουσιάζει τί λέει ο άγιος Φιλόθεος Κόκκινος για τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, ο οποίος είδε τό άκτιστο Φώς, σταματά τον λόγο και αποκαλύπτει κάτι πού θεωρώ ότι είναι δική του πνευματική έμπειρία. Πραγματικά, δεν μπορεί κανείς να βιογραφήση κάποιον, εάν δεν τον αγαπήση. Έγώ τουλάχιστον δεν γράφω για κάτι, αν προηγουμένως δεν τό αγαπήσω. Πρώτα τό αγαπώ και μετά γράφω. Και αν μου πητε να γράψω κάτι πού δεν τό αγαπώ, δεν θά τό κάνω. Έπειδή έχω γράψει πολλές σελίδες για τον Γέροντά μου, τον Μητροπολίτη Καλλίνικο, μου είπε κάποιος: «Γράψε κάτι και για τον Γέροντά μου». Του άπάντησα: «Δεν μπορώ να γράψω γι' αυτόν, ούτε τον ξέρω ούτε τον αγάπησα». Συνέχισε: «Θά σάς δώσω όλα τά στοιχειά για να κάνετε την βιογραφία του». Του άπάντησα πάλι: «Δεν μπορώ να γράψω την βιογραφία κάποιου, εάν προηγουμένως δεν τον αγαπήσω και εάν δεν κυφορήσω μέσα μου τό βιβλίο». Γιατί κάθε βιβλίο πού γράφει κανείς είναι μία κυφορία, και ο συγγραφεύς πολλές φορές εκθέτει τον εαυτό του.

Λοιπόν, ο π. Θεόκλητος γράφοντας για τό ότι ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς έβλεπε τό άκτιστο Φώς, γράφει:

«Άκόρεστος είναι ή έπιθυμία του θείου φωτός. Όσον κανείς τό απολαμβάνει τόσο και περισσότερο διαφλέγεται. Διότι αν και ή ανθρώπινη ψυχή είναι πεπερασμένη φύσεως, όμως αι έφέσεις αυτής είναι άπειροι. Και ενώ λούεσαι μέσα εις τό φώς, πάλιν θρηνεΐς με τά συνταρακτικά αυτά ρήματα "φώτισόν μου τό σκότος", "φώτισόν μου τό σκότος"».

Νομίζω ότι πρόκειται για μία πνευματική έμπειρία του π. Θεοκλήτου, δεν γνωρίζω σε ποίο βαθμό είχε φθάσει στην έμπειρία, και κυρίως θά έλεγαι πρόκειται για μία έμπειρία από τίς αρχές της μοναχικής του ζωής και πολιτείας.

Έπομένως, όταν θέλη κανείς να δη τί ήταν ο π. Θεόκλητος Διονυσιάτης, θά πρέπει, διαβάζοντας τά βιβλία του να έντοπίση τέτοια σημεία στα όποια ο ίδιος αυτοαποκαλύπτεται και αυτοβιογραφείται.

Είναι μεγάλη τιμή και εύλογία τό ότι ο π. Θεόκλητος καταγόταν από την Ναύπακτο και αγαπούσε τους Ναυπακτίους. Θεωρώ μεγάλη εύλογία διότι με στήριξε ως Μητροπολίτη έδω πού ήρθα με τά προβλήματα και τίς δυσκολίες πού αντιμετώπισα. Ο π. Θεόκλητος με στήριξε και γραπτώς, γιατί χωρίς να του πω τίποτε έστειλε γράμματα για να δημοσιευθούν στην έφημερίδα, υποστηρίζοντας την θεολογία μου, την ζωή μου, αλλά και στιγματίζοντας άλλες αντιεκκλησιαστικές ένέργειες. Τό τόλμησε, πράγμα πού δεν τό κάνουν άλλοι. Λέει ο καθέννας: «Έγώ θά βγάλω τό φίδι από την τρύπα;». Και γι' αυτό δεν μιλάνε. Έκείνος όμίλησε και έγγραψε και στήριξε τον Μητροπολίτη. Αυτό φανερώνει τό εκκλησιαστικό φρόνημά του. Του χρωστώ μεγάλη εύγνωμοσύνη για τό θάρρος του, την αγάπη του προς τον Θεό, την Όρθόδοξη Έκκλησία, την Όρθόδοξη Θεολογία, την Όρθόδοξη Παράδοση, τον Όρθόδοξο Μοναχισμό.

Σήμερα ήταν μία ημέρα μνήμης του. Δεν είναι δέ η μόνη ημέρα, γιατί εγώ πάντοτε τον θυμάμαι. Όπως είπα προηγουμένως στον Ίερό Ναό, κάποτε μου έγραψε: «Παρακαλώ σε, μνημόνευέ μου του άθλίου Θεοκλήτου μοναχού και ζώντα και μετά πότμον», δηλαδή όσο είμαι ζωντανός και μετά την κοίμησή μου.

Νά είναι αιώνια η μνήμη του! Ήταν ένας καλός, εύλογημένος μοναχός, Ναυπάκτιος στην καταγωγή, ήταν ένας εύλογημένος καρπός, όπως ακόμη και πολλοί άλλοι τέτοιοι καρποί, αυτού του εύλογημένου τόπου.

Εύχαριστώ θερμότατα τον Σεβ. Μητροπολίτη Φιλαδελφείας κ. Μελίτωνα, πού έκανε τον κόπο να έρθη με τόση αγάπη και μάς είπε τόσα σοφά λόγια και στον Ίερό Ναό και έδω στην εκδήλωση. Εύχαριστώ τον Δήμαρχο, τον Πολιτευτή, τούς ιερείς, τούς παρουσιαστές και όλους έσας. Ο Θεός να αναπαύη τον π. Θεόκλητο «έν σκηναῖς δικαίων» για όσα προσέφερε στην Έκκλησία, την Θεολογία, τό Άγιον Όρος, τον μοναχισμό και σέ όλους, όσοι τον γνωρίσαμε και ώφεληθήκαμε.-

(Πηγή: parembasis.gr)